

dret noget dér, saa kan jeg for mit Vedkommende ikke være med til at tilraade, at vi skal forsøge en Ændring; saa mener jeg, det maa have sit Forblivende ved den Aftale, der er truffet med disse Tjenestemandsgenerationer om dette Forhold.

Fra radikal Side gjorde det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen opmærksom paa, at de ganske vist nok havde tiltraadt Forslaget om Bortfaldet af de tre Portioner Dyrtidstillæg og de 10 pCt. Konjunkturtillæg, men de havde stillet Forslag om Indførelse af forskellige Tidspunkter alt efter Lønningernes Størrelse for Iværksættelsen af Nedskæringen, og derved vilde man opnaa at ramme de relativt bedre lønnede Tjenestemænd. Jeg kan godt indrømme, at det vilde lykkes at ramme dem, men jeg kan oprigtig talt ikke se, hvorledes de har fortjent denne Bødestraf; det forekommer mig, at de er ganske sagesløse. Jeg kan derfor heller ikke tilraade dette, saa meget mindre som det, efter hvad baade det ærede Medlem selv og den højtærede Finansminister har oplyst, vil medføre, at Nedskæringen bliver 7 Mill. Kr. mindre end tilsigtet.

Jeg kan ikke sige andet end, at jeg er ligeledes det ærede Medlem Hr. Valdemar Olsen meget taknemmelig for de Anvisninger, han giver os med Hensyn til, hvorledes vi ved vor Afstemning nu kan vise, hvad der virkelig bor i os. Vi har naturligvis selv haft meget let Adgang til at blive opmærksom paa, at der var stillet visse Ændringsforslag, og dem kunde man jo, hvis man ansaa det for at være muligt i dette Øjeblik, slutte sig til, men jeg anser det for at være umuligt. Jeg mener, at Forholdene er nu en Gang udviklet saaledes, at vi staar overfor et Forslag, som maa vedtages, saaledes som det er godkendt af disse Tjenestemandsgenerationer.

Naar man beklager sig over, at der særlig tages af Dyrtidstillæget, og at det derfor særlig er et Angreb paa dem, der har de mindre Lønninger, maa man erindre, at det er en Følge af, at Dyrtidstillæget er ens for alle Lønklasser, altsaa fik i tidligere Tid særlig de, som var nede paa lave Lønninger, et relativt stort Dyrtidstillæg i Sammenligning med dem, der var oppe paa de høje Lønninger, men man kan dog ikke, naar der er Tale om at opnaa noget godt, holde paa, at saadan skal det være, og saa ikke følge den samme Regel, naar der er Tale om, at man skal give Afkald.

Det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen sagde noget om, at det var det rimeligste, det retfærdigste og det fornuftigste — alle

disse udmærkede Superlativer — at vente til Foraaret. Men naar det baade var det rimeligste, det retfærdigste og fornuftigste, hvorfor vil saa ikke det ærede Medlem vente til Foraaret? Han siger jo, at han vil vil være med til, at man tager disse Portioner af Dyrtidstillæget og disse Procent af Konjunkturtillæget, og bryder dermed altsaa selv Staven over sin og sit Partis Stilling til alle disse udmærkede Egenskaber.

Endvidere taler han om, at i dette særlig vanskelige Aar maa der ikke ske for store Uretfærdigheder. Jeg skal ikke kunne sige noget om, hvorledes det kommende Aar vil blive, men jeg maa sige, at jeg har ikke megen Forhaabning om og Tillid til, at Fremtiden bliver bedre end det nuværende, og hvorledes der skulde fremkomme en Skattenedgang allerede i Foraaret 1928, er mig ganske ubegribeligt, hvis man da skulde tænke sig Muligheden af, at de fra radikal Side paa forskellige Omraader fremsatte Forslag skulde gennemføres.

Den højtærede Finansminister fremsatte en Redegørelse for, hvorledes Forholdet var med det Forslag, som vi i sin Tid var kommet med til Ministeren, og som i nogen Maade, som jeg sagde før, svarede til det, der nu er sluttet en Overenskomst om, men som Ministeren, efter hvad der fra Tjenestemændenes Side skulde være sagt — saaledes som det ærede Medlem Hr. Johannes Lou nu sagde —, skulde have betegnet som ikke acceptabelt. Nu har Ministeren selv erklæret, at en saadan Udtalelse foreligger ikke fra ham. Han har naturligvis ikke erklæret, at han straks kunde acceptere dette Forslag, han har udtalt, at det var et Grundlag for en Forhandling, men der er jo et uhyre Spring derfra til at sige, at det ikke er acceptabelt. Det har Ministeren ikke sagt, og det er nu altsaa ogsaa bekræftet af Ministeren selv.

Det Ændringsforslag, som er stillet udenfor Betænkningen af tre konservative Medlemmer, kan jeg ikke anbefale. Der er allerede fra forskellig Side fremsat Udtalelser derom. Jeg anser det ogsaa for rigtigt, at dette Spørgsmaal faar Lov til at hvile, indtil vi kommer til Revisionen i 1929; saa vil der kunne blive Tale om at tage det op til Overvejelse igen.

Det ærede Medlem Hr. Bjerring skildrede Tjenestemændenes Kaar. Jeg tror nok, at vi kender dem saa nogenlunde. Jeg maa sige for mit Vedkommende, at jeg kender dem udmærket, eftersom jeg